

Sygn. akt II KK 42/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lutego 2019 r.,
sprawy **T. J. J.**
skazanego z art. 228 § 1 i 3 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt IX Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt III K [...], uznał T. J. za winnego tego, że od czerwca 2003 r. do grudnia 2004 r. w W., pełniąc funkcję publiczną, biegłego w sprawie V K [...] (d. VK [...]) Sądu Rejonowego w W. V Wydział Karny, przyjął od W. Ł. korzyść osobistą w ten sposób, że w/w spowodował, wykorzystując swoje znajomości, zatrudnienie T. J. w firmie B. Sp. z o. o. w W. oraz zatrudnienie jego synów: R. J. w [...] S. w W. i P. J. w [...] Z. w W., w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na przedstawieniu fałszywej opinii w sprawie V K [...] Sądu Rejonowego w W. korzystnej dla oskarżonych: W. Ł. i J. W. dotyczącej wzajemnych rozliczeń

między firmami W., A.Sp. z o.o. i za to na podstawie art. 228 § 1 i 3 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 26 września 2017 r., IX Ka [...], Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił „mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutów apelacji dotyczących obrazy art. 7 i 410 k.p.k. wskutek pozornej, chybionej i niepełnej kontroli odwoławczej poprzez szcątkowe i lapidarne odniesienie się w uzasadnieniu Sądu II Instancji do:

- 1/** zarzutu apelacji dotyczącego oparcia orzeczenia Sądu I Instancji niemalże wyłącznie na zeznaniach św. A. G., a nie potwierdzonych w sposób dostateczny innymi dowodami, co przejawiało się w tym, że Sąd Okręgowy odniósł się do tej części apelacji ograniczając się do zdawkowych konstatacji wskazujących na prawidłową ocenę depozycji złożonych przez świadka – co skutkowało istotną wadliwością orzeczenia w zakresie błędnej oceny odpowiedzialności oskarżonego,
- 2/** zarzutu apelacji dotyczącego dowolnej oceny zeznań świadków mających bezpośredni kontakt z synami oskarżonego, polegającej na ich deprecjonowaniu przy jednoczesnym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadka W. Ł., którego depozycje sprowadzały się do stawianych przez niego ocen i hipotez, co przejawiało się w tym, że Sąd Okręgowy *de facto* ograniczył się do powtórzenia argumentacji przedstawionej przez Sąd I instancji, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia,
- 3/** zarzutu apelacji polegającego na tłumaczeniu konkretnych zeznań świadków m.in. J., K., R., N., X. - pełniących funkcje kierownicze i zarządzające, hipotetyczną obawą przed odpowiedzialnością, w oderwaniu o depozycje składanych przez świadków i powielając w uzasadnieniu przedstawione przez Sąd I instancji, uchybiając zasadom prawidłowej kontroli instancyjnej, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia,
- 4/** zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez brak jego wszechstronnego rozpatrzenia, a jego ocenę sprowadzając

do wskazania zasad skutecznego jego podnoszenia, bez uwzględnienia merytorycznych podstaw tego zarzutu w świetle wskazanych przez skarżącego uchybień odnoszących się do oceny materiału dowodowego.”

Skarżący się wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego” albo przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej upoważnia do skrótowego odniesienia się do jej zarzutów (argument z art. 535 § 3 *in princ.* k.p.k.).

Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że nie doszło do naruszenia przez Sąd odwoławczy dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. ani art. 457 § 3 k.p.k. Sąd ten należycie rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, podał, czym się kierował wydając wyrok i dlaczego zarzuty te oraz wnioski uznał za niezasadne. Błędne jest więc twierdzenie kasacji, że kontrola odwoławcza była pozorna, chybiona i niepełna. Zadaniem Sądu kasacyjnego nie jest wskazanie fragmentów uzasadnienia Sądu Okręgowego, zawierających ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów; wystarczy odesłanie do treści motywów tego Sądu i do odpowiedzi prokuratora na kasację, która trafnie i wyczerpująco wykazała, dlaczego zarzuty tej skargi są chybione. Wywody kasacji podsumować można stwierdzeniem, że stanowią polemiczną ocenę - w stosunku do wyrażonej przez oba Sądy – materiału dowodowego, nie dostarczającą argumentów, które mogłyby podważyć ocenę Sądów. Znamienne jest, że kasacja, a poprzednio - apelacja, nie dostrzegały, a przez to, nie kwestionowały, jednego z najważniejszych ogniw łańcucha dowodów obciążających oskarżonego – cech opinii sporządzonej przez niego w sprawie V K [...] Sądu Rejonowego w W. i czasowej zbieżności jej złożenia z zatrudnieniem synów oskarżonego. Sąd I instancji wskazywał na ten dowód na s. 3 uzasadnienia, a wręcz eksponował go Sąd odwoławczy na s. 7 – 8 swoich motywów. Dowód ten łącznie z innymi, wszechstronnie ocenionymi przez Sąd Rejonowy, doprowadził do uznania sprawstwa i winy oskarżonego. Zaś Sąd odwoławczy, mając w polu widzenia te wszystkie dowody, czemu dał

wyraz uzasadnieniem wyroku, należycie rozważył zarzuty apelacyjne i trafnie podał, dlaczego są niezasadne.

Z przytoczonych względów oddalono kasację na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.